

FELJTON - ČETVRTI DEO

F.K. UJEDINJENI SRBI OD OSNIVANJA DO DANAS

ZAHVALNOST SBP I SRPSKIM ZANATLIJAMA

Na jednoj od prvih utakmica, na predlog dr. Živkovića, doktor Čupić prilazi klubu Ujedinjeni Srbi, a nekako ubrzo biva postavljen za sekretara kluba. Dr Jovan Čupić se nikada nije profesionalno bavio fudbalom ali ga je uvek obožavao i igrao je isključivo iz ličnog zadovoljstva. Viđen je svuda na svim našim svečanostima, podržava sve kulturne, sportske i humanitarne akcije, sve srpske medije i uopšte sve što je srpsko on pomaže. Razgovaramo sa dr. Čupićem, o fudbalskom klubu Ujedinjeni Srbi čiji je on sekretar 32 godine.

Nekako u isto vreme kada ste Vi počinjali praksu u svojoj tek otvorenoj ordinaciji rađao se i fudbalski klub United Serbs. Od kada datiraju vaša sećanja vezana za FK United Serbs?

- Sećam se da su kod mene na slavi Sv. Jovana, 1972. godine, između ostalih bili Duško Popovac, Mile Stanojević i Voja Vla, i da su te večeri pričali o osnivanju kluba. Međutim, ja sam u to vreme počinjao i biznis i porodicu, pa i pored toga što sam voleo fudbal, nisam mogao da budem mnogo aktivan. A onda i politička situacija je bila drugačija, pa mi novodošli nismo znali gde ćemo, jer nismo bili omiljeni kod starosedeoce. Moj otac je ovde od 1951. godine, takođe starosedeoce, i mene je usmeravao ka Srpskoj Bratskoj Pomoći i Srpskoj Narodnoj Odrani, ali ja zaista nisam bio ni politički aktivan u to vreme i neka moja srpska aktivnost počinje tek sa fudbalskim klubom Ujedinjeni Srbi, koja se posle toga širila dalje.

Razlog zašto sam bio više uz fudbalski klub je, što smo mi tada smatrali da treba imati jednu organizaciju koja će okupiti mlade ljude, ali bez opterećenja. Znači da se ne razmišlja dali je iza toga konzulat, četnička organizacija, jedna ili druga strana crkve. Tako je stvoren jedan potpuno nezavisan sportski klub. Nije bilo lako, bilo je pritisaka sa svih strana, ali mi smo hteli da budemo samo srpski fudbalski klub i ništa više. A kroz taj naš fudbalski klub, mi smo mnogo više prneli srpsko ime nego možda neke druge srpske organizacije, jer smo se svake nedelje pojavljivali na raznim terenima i igrali sa raznim internacionalnim klubovima. Tako da smo postali i vrlo brzo poznati u sportskim krugovima Čikaga.

I smatram da smo uspeali i ako smo

nastajali u jedno vrlo prelomno vreme, mi smo se održali i postojimo preko 30 godina.

Bilo je to interesantno vreme i za nas same, jer smo mi tada sazrevali. Interesantno i po tome što smo mi došli sa jednim pogledom i shvatanjem, znali smo da nije dobar, ali drugi nismo imali. A onda smo se suočili sa potpuno novom stvarnošću ovde, i to je sve trebalo isfiltrirati i doći do nečega što je pravo. Da li je to neki strah da ne odemo na pogrešnu stranu ili nije - ne znam. Ali mi smo odlučili da se bavimo sportom, a politiku neka vode oni koji su za to zaduženi. Svako je mogao da ima svoje mišljenje i opredeljenje, ali ne u klubu jer nismo hteli da dođe do raslojavanja.

Kažu da je vaša ordinacija zamenjivala klubske prostorije u vreme kada ste ostali bez njih. Bila je mesto sakupljanja fudbalera pre treninga, utakmica, a i članovi kluba su održavali svoje sastanke. Iz svega ovoga se zaključuje da ste bili vrlo požrtvovani i nesebični kada je klub u pitanju.

-To je bio period posle prodaje prostorija na Montrosu, u vreme dok još nije postojao klub na Milvokiju. Klub je prodat i mi smo se faktički našli na ulici. Ostali smo bez prostorija za sastanke, treninge, svlačionica... to je jedan period kada smo ostali i bez finansijskih sredstava i jedino što nam je davalo jaku volju da opstanemo, bili su dobri ljudi u klubu i dobri momci u timu. Nismo hteli da nam klub propadne i da se zatvori, jer smo posle toliko truda osetili pomak. Nekako moja ordinacija na Irving Park ulici, bila je prilazna sa svih strana pa

Dr Jovan Čupić

smo se često nalazili i sakupljali tu, poslužila je ponekad i kao svlačionica. Cela kartoteka fudbalskog kluba se nalazila u mojoj ordinaciji, s obzirom da sam ja bio sekretar.

Ljudi iz kluba tvrde da je to bio period neke vaše prekretnice i kad ste ga prebrodili kasnije je sve bilo lakše?

Najvažnije za taj period bilo je to što smo imali nekoliko ljudi, koji su zaista dosta uradili za klub. Tada je došao Đorđe Pavić, pristupio je Voja Vla, tu su bili vrlo jaki Mile Stanojević, Bogić Ristić i drugi. Znači bilo je nekoliko vrlo uticajnih ljudi koji su pomogli da prebrodimo taj prelomni trenutak, jer kada smo izgubili prostorije mi smo se bukvalno našli na ulici.

Za Vas kažu da ste bili i dežurni lekar na terenu?

-Tamo gde su mladi tu su i iskre, bilo je dosta povređenih igrača, sećam se kada je Jova Gračanin dobio udarac u glavi tako da je završio u bolnici, Mileta Stanojevića sam šio u mom ofisu. Jednom prilikom Ljuba Perić, i mislim da je bio Jova Gračanin, sudarili su se na utakmici, pa je došlo do pucanja arkade, a bilo je i prekinutih utakmica... Sve to nosi svoje posledice. Čak i dan danas još uvek mene zovu iako sam ja zubar.

Da li se sećate još nekih simpatičnih događaja iz vremena kada niste imali prostorije ili terene?

- Voja Vla i ja smo živeli u Glenjvu udaljeni jedan od drugog samo sedam kuća. Trebalo je odigrati utakmicu, a mi nismo imali teren. Nešto smo morali da preduzmemo. Ošacovali smo igralište našeg lokalnog Hajsula u Glenjvu, i došli na ideju da tu održimo utakmicu. Međutim igralište je bilo zaraslo u travu i nije imalo fudbalske stativne. Otišli smo u Sirs i kupili smo cevi za ograde. U subotu po podne ošišali smo travu na igralištu i obeležili ga, a uveče smo postavili stativne, mreže i ogradu, i sutradan smo odigrali utakmicu. Pošto nas niko nije oterao odatle, mi smo lepo sklopili sve i odneli kod moje kuće, pa smo to ponovili svaki put kad nam je trebalo.

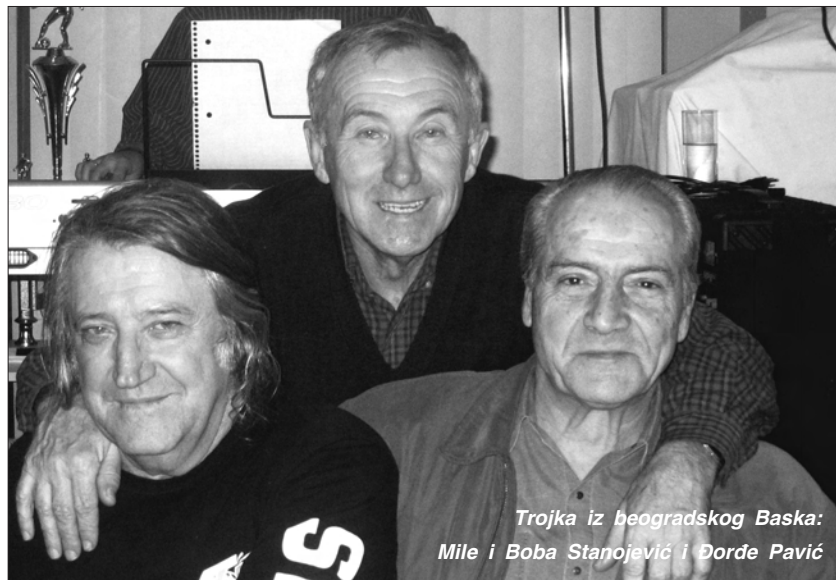
Da li ima nešto što smatrate da ste uradili pogrešno i da bi danas radili drugačije u korist kluba?

- Da li bi danas uradio nešto drugačije, ne znam. Ja sam se malo i umorio. Smatram da svako ko bilo gde drži jednu poziciju duži niz godina, treba da side sa nje. Potrebne su nove i sveže ideje, a to znači da dođu mladi ljudi koji će doneti svežine.

A što se tamnije strane tiče?

Malo me je razočaralo to, što je stotine ljudi prošlo kroz naš tim i svim tim ljudima je nešto priuštено, ali vrlo mali broj se seća toga. Smatram da bi trebali da dođu i pitaju gde tim stoji. Mišljenja sam, da ne treba godinama sve isti ljudi da ulažu i svoje vreme, i trud i novac. Ako bi svi doprineli po 50 dolara godišnje, bilo bi mnogo bolje. I dalje sam uz klub, pomažem koliko mnogo, ali ipak mislim da sam dovoljno svog vremena uložio i da treba neko drugi da dođe i to isto učini. Ostalo je i puno prijateljstva koja su se stvorila kroz fudbalski klub, kao i puno lepih uspomena.

Doktore Čupiću koji su po vama

Trojka iz beogradskog Baska: Mile i Boba Stanojević i Đorđe Pavić